

סודו של החרגול

ס. וורונין

אינני יודע איך להסביר זאת, אך מספיק כדי שאומר "הסיפור מתחיל!" ומיד מתחיל תהליך כשפים ומופיע לי סיפור. מדוע? איך? אינני יודע. ומעניין גם שכל פעם זה סיפור חדש. עוד לא קרה שיופיע כזה שדומה לאחר, שכבר היה. אם אומר את המילים ביער, הסיפור מתחיל ביער. אם בים, מתחיל סיפור ימי, בהרים סיפור הררי ואם אומר אותם בבית – סיפור ביתי.

אבל עוד אף פעם לא הזדמן לי לומר את הדברים בשדה. והיום באתי הנה, לשדה.

בשדה הבוקר היה כמו כל בוקר, ענן כמו ענן, פרחים כמו פרחים וטל כמו טל. אך כשרק אמרתי

"הסיפור מתחיל" הכל השתנה.

הענן הפסיק להיות ענן ונעשה לשמיכת פוך. מישהו הרים אותה בכוח וקרא:

"זמן לקום!"

מי, אתם חושבים, יכול היה להיות? אני בטוח שלא תנחשו. חרגול! כן, כן, חרגול! הוא קם מהמצעים והתחיל לחלץ את עצמותיו: התכופף, קפץ, אחר כך התרחץ במי הטל הטריים ואחר כך לבש את המדים הירוקים-בהירים עם כתפיות זהובות עשויות קרני השמש. המדים, כפי שצריך להיות למדים קרביים, היו ללא קמט.

הבנתם כבר כי זה לא היה חרגול פשוט אלא חרגול לוחם!

אחרי שלבש את המדים עלה החרגול על גבעול גבוה והתחיל לצפות לכל הכוונים: גם דרומה, גם

וכך באמת קרה. השועל השיג אותו, תפס אותו בצווארון ומשך אליו. מרוב פחד עיני הארנב נעשו

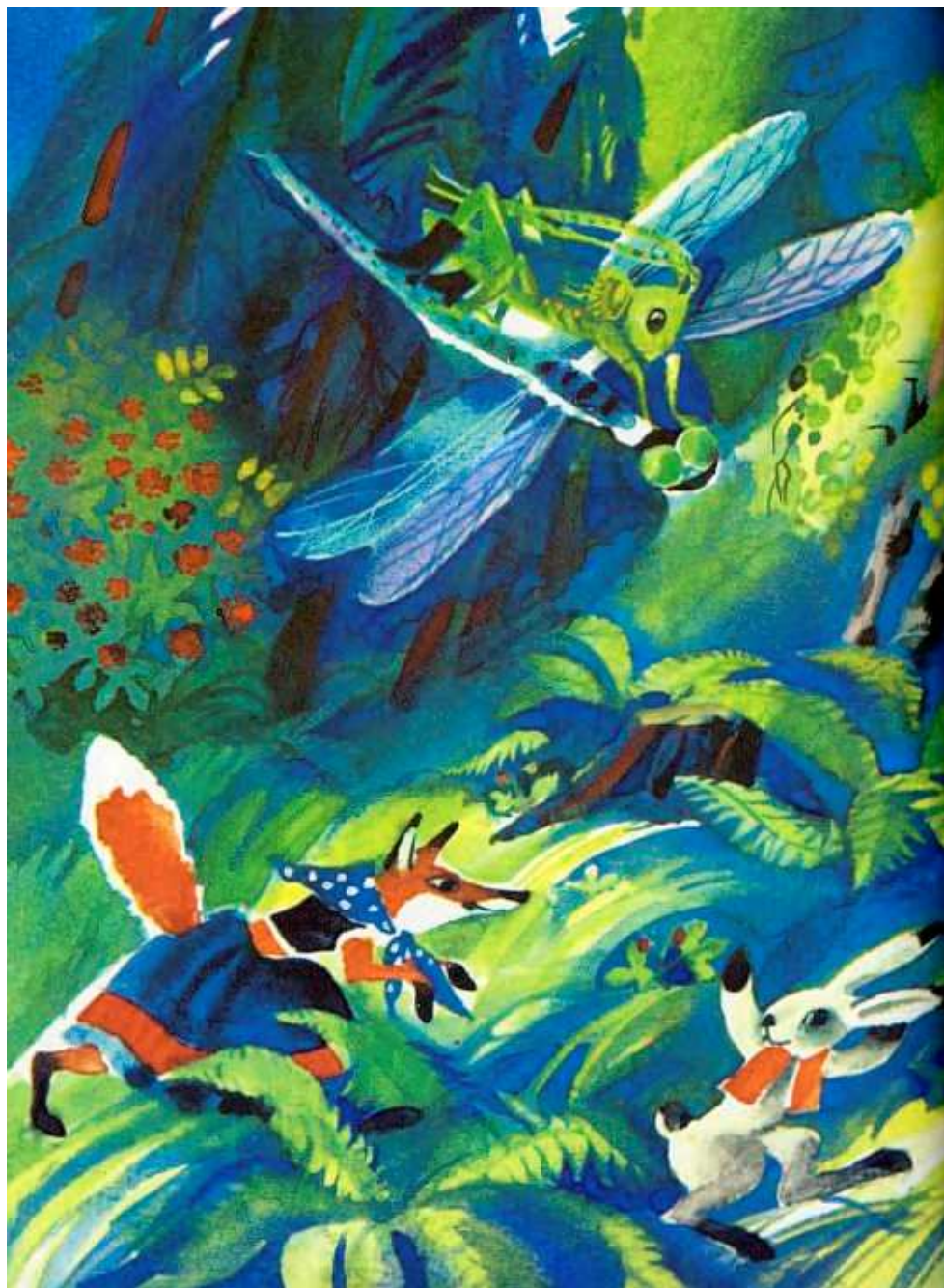
עוד יותר פוזלות והוא בעינו השמאלית יכול היה לראות את אוזנו הימנית, ובעין הימנית את אוזנו השמאלית.
"למה רצת, א?" שאל השועל בשקט "האם רצית

מזרחה, גם צפונה וגם מערבה. כפי שאתם רואים, הוא ידע היטב את כל כיווני הרוח ולא פסח על אף אחד.

הוא צפה ושר את 'שיר הלוחם' שלו:

**חוק שלי פשוט!
אלחם בכל נבלות!
אעזור לכל אומלל!
כי אחרת לא אוכל!**

וכשרק סיים לשיר את השורה האחרונה ראה ביער מעשה איום! שועל גדול רדף אחרי ארנב. הארנב המסכן קפץ בין השיחים, ניסה לברוח בכל כוחותיו. "אני אבוד! אני אבוד!" קרא "עזרו לי! עזרו לי! הוא ישיג אותי!"

לברוח ממני?"
"תניח לי! בבקשה, תעזוב אותי! שחרר אותי!"
התחנן הארנב בבכי.
"אי אפשר. איך אוכל לעזוב כזה יצור רך. לא,
בוודאי שלא. אטרוף אתך.."
"אוי, לא! לא צריך.. לא צריך! בבקשה! לא צריך!"
הארנב נפל לפניו על הברכיים.
"צריך.. כן צריך.. דיבר השועל, אבל אז שמע את
השיר:

**החוק שלי פשוט!
אלחם בכל נבלות!
אעזור לכל אומלל!
כי אחרת לא אוכל!**

זה היה כמובן קולו של החרגול. כשרק ראה שהשועל תפס את הארנב הוא קפץ על השפירית, שהיא המסוק האישי שלו, ותוך שנייה היה כבר ביער.

"תעזוב מיד את הארנב!" הוא קרא לשועל "אחרת תסבול ממני!"

"אסבול ממך? הרי אשטח אתך במכת כפה אחת!" ענה השועל.

"ככה!?" קרא החרגול ומיד נתן צוו ליתוש, העוזר האישי שלו.

היתוש חצרץ בגאווה ועף אל השועל במהירות מטוס סילון. וברגע שהשועל התכונן כבר לטרוף את הארנב, משהו חד כמו מחט נתקע לו באף, בכוח כזה שהוא שיחרר את הארנב המפוחד והתגלגל במקום.

מובן שהארנב התחיל לברוח בלי לחכות שהשועל יתאושש, ובלי לבדוק מי זה שהציל אותו.

בתרועת ניצחון היתוש חזר אל החרגול.

"כל הכבוד" שיבח אותו החרגול וכבר רצה להעניק לו פרס, כשהרגיש בתרחיש נוסף.

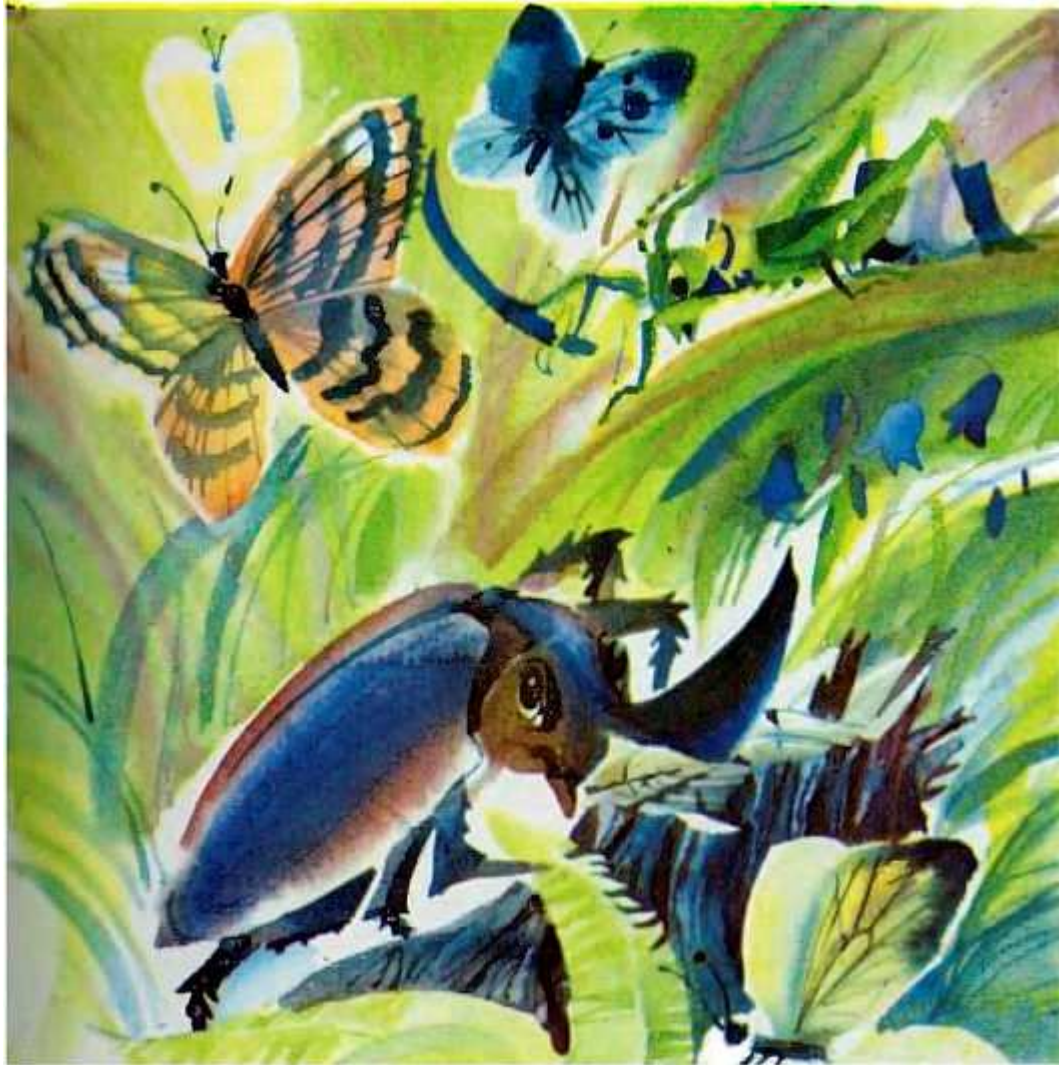
קרנפית, חיפושית בעלת קרן גדולה, הציקה לפרפר מסכן. החרגול הכיר את הקרנפית כבר מזמן. היא הייתה עצלנית גדולה ואף פעם לא

רצתה לנקות את הקרן שלה, אלא רק הכריחה פרפרים לעשות זאת. והפרפרים ניקו את הקרן,

אבל אחרי העבודה הזו הם נפלו מתות מעייפות.

"זה חייב להסתיים!" קבע החרגול. הוא עלה על המסוק שלו ועף מעבר לנהר.

"אני - חרגול לוחם!" הוא קרא מהמסוק והוסיף: "אני מצווה לעזוב מיד את הפרפר ולא להטריח

"תעמוד במקום!" קראה הקרנפית וכיוונה את הקרן שלה. אך החרגול לא המתין עד שהיא תגיע אליו ושוב קפץ הצדה.

אותו!"
"מי מעז לצוות לי?" ענתה בצחוק הקרנפית "אתה רוצה להתמודד אתי?"
"אשמח מאוד. אבל קודם שמעי את שיר הקרב שלי:

**החוק שלי פשוט!
אלחם בכל נבלות!
אעזור לכל אומלל!
כי אחרת לא אוכל!**

הקרנפית התנפלה על החרגול בכעס, אבל באותו רגע הוא קפץ הצדה. הקרנפית לא חשדה שהחרגול יוכל לנוע בזריזות כזו. היא לא ידעה שקפצן כמוהו אין בעולם.

הקרנפית התרגשה נורא. היא רדפה אחרי החרגול אך הוא קפץ פעם הנה, פעם הנה, עף מעליה והצליח אפילו להכות ברגליו בקרן האיומה שלה.

"הנה אתה! עכשיו תראה!" קראה הקרנפית כשראתה שהחרגול התיישב על גדם עץ רקוב. אך החרגול שוב קפץ מהגדם ברגע האחרון והקרן של הקרנפית נתקעה בתוך הגדם.

"אוי!" קראה הקרנפית וניסתה לנוע אחורה. אך איפה! הקרן, תקועה חזק בעץ, לא השתחררה. "תצילונו!! תעזרונו!"

"אעזור לך אם תבטיחי שלא תטרידי יותר את הפרפרים ושתנקי בעצמך את הקרן הטיפשית שלך."

"אעשה זאת! אעשה. רק שחרר אותי!"

"גדם, שחרר אותה!" ציווה החרגול.

הגדם שחרר את הקרן והקרנפית נאנקת הלכה לה.

החרגול עף הביתה, הוריד את המדים שלו ושכב לנוח.

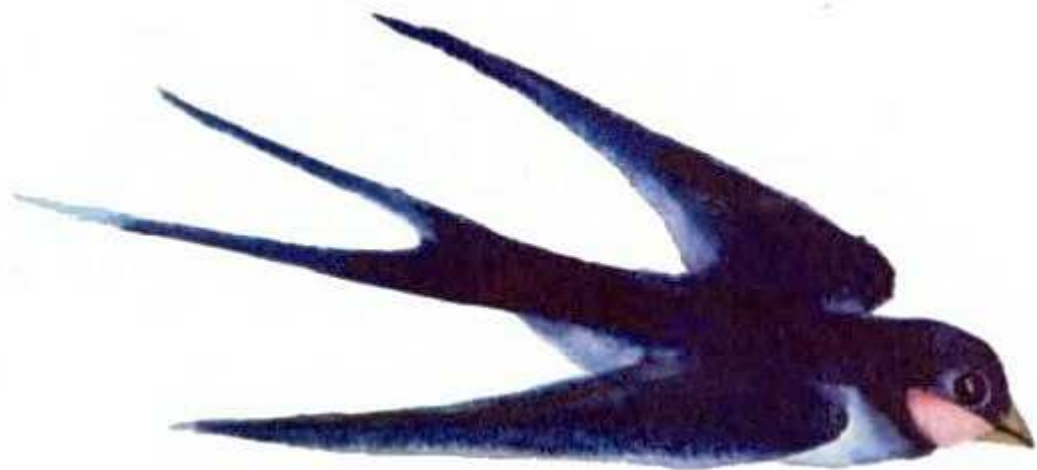
אכן, הייתה לו זכות מלאה לנוח עכשיו.

לא רחוק ממנו התעופפו בשמחה הפרפרים. הם היו רבים מאוד – לבנים, חומים, כחולים ורבגוניים. וכולם שמחו כי לא היו יותר צריכים לנקות את הקרן המלוכלכת של הקרנפית.

השמש עלתה יותר גבוה בשמיים. נעשה חם. גם לי נעשה חם והורדתי את המעיל.

"בוא הנה!" קרא לי החרגול והצביע על המקום לידו.

"הרי אני גדול מדי" אמרתי.

כי במהירות עצומה עפה מעלינו ציפור ענקית, עם מקור פתוח ועיניים שחורות, בולטות כמו כדורים גדולים.

"סנונית!" קרא החרגול "ברח!"

"ואתה?" שאלתי בפחד גדול.

"אל תדאג לי! תציל את עצמך!"

"חרגול, בוא הנה!" נשמע פתאום קולה של חלזון

זקן "בוא לביתי!"

"רוץ" קראתי מהר "רוץ כל עוד יש זמן! אל תדאג

"זה רק נדמה לך שאתה גדול. בעצם אתה קטן.

אפילו קטן ממני."

הסתכלתי על עצמי. נכון. הייתי קטן מאוד ורק לא

הרגשתי בכך. ואז נשכבתי לידו.

"אמור לי" שאלתי "איך אתה רואה מתי פוגעים

במישהו?"

"זה לא כל כך קשה" ענה החרגול "הכל תלוי בטוב

הלב שלך. כמה שהלב טוב יותר כך גם העיניים

רואות רחוק יותר."

"תמיד רציתי להיות טוב" אמרתי "אבל זה לא

תמיד מצליח. תגלה לי את הסוד שלך - מה צריך

לעשות כדי להיות טוב תמיד?"

"אך, זה פשוט מאוד. תקשיב..."

הפניתי אליו את אוזני. אך הוא לא הספיק לענות.

צל עצום כיסה את שנינו. הרמתי את ראשי וראיתי

לי, אני אסתדר."

"תודה!" קרא עוד החרגול והוא הסתתר בביתו של החלזון.

ולי, כדי לשמור על חיי, לא נשאר אלא לקרוא:
"הסיפור נגמר!"

כך קראתי ומיד מצאתי את עצמי על הדרך ולידי עברה סנונית קטנטונת. היא הסתובבה מעל

הגבעול הגבוה, לא ראתה אף אחד ועפה הלאה.
"כמה טוב שהחרגול ניצל" חשבתי "כמה הוא טוב,
היצור הזה."

ומיד נזכרתי שהחרגול לא הספיק לגלות לי את
סודו. איזה? מה לעשות כדי להיות טוב? הרי זה
טוב מאוד להיות טוב...

"אז אולי לחזור לסיפור?" חשבתי "אולי החרגול
עוד יספר?"

ואמרתי:

"הסיפור מתחיל!"

אבל כפי שאמרתי כבר בהתחלה - אין סיפורים
דומים זה לזה. גם הפעם התחיל סיפור שונה
לגמרי. סיפור על עכבר שדה שניקה את המעיל
שלו. כן, כן. הוא הוריד אותו, תלה על גבעול של
עשב והתחיל להוריד את האבק. למען האמת לא

ידעתי עד עכשיו שעכברים יכולים לפשוט את המעילים שלהם.

אבל לא הסיפור הזה היה לי נחוץ. חיפשתי את החרגול ואת הסוד שלו. אבל כמה שלא חיפשתי בדשא, כמה שלא קראתי לו, הוא לא הופיע. והעכבר בכלל לא שם לב עלי, אלא שר לו משהוא תחת אפו והבריש את המעיל.

את החרגול לא מצאתי בשום מקום. ולכן לקראת הערב, כשהשמש התחילה לשקוע, אמרתי בעצב: "הסיפור נגמר."

והוא נגמר.